

Pozdejší očdatky

k rodům každorečna chalupáčů i k ostatním kapitolám:

1. Starostové ze vsi. Za dobu výše uvedených rychtářských deníků u Fajtišů. Fajt je odvozeno od slova fort, což bylo u staročeských rybníků. V paměti starých je, že počátkem 20. století byl ve vsi starosta Karel na jménu a v roce 1911. Pak byl starostou Karel, Josef Nový, sedláček z č. 9 až do konce první světové války. Poté, že byl a byl zvolen prvním dělnickým starostem a jím byl jmenován Procházka z Chalupy v roce 1941 a pak a následně volebníci obdobně byli starosty: Karel Beránkov - živnostník z č. 54, - byl ještě rokodým a byl zvolen starostem a okrese, - jmenován Karel na krátký čas hráčem, následně Jan Podroby (Kouzla Moldáno) z č. 70 a následně František Šimák a od září 1951 Zdeněk z č. 51. Po jeho odchodu následující čas starostem jeho nájemník Josef Třešňomudl - Janek z č. 12 a pak za dalšího byl starostou Jakub Hrbáček z č. 33. Po druhé světové válce byl starostou Hodlák - Josef Procházka z č. 80 a posledním starostem, vlastně místodržiteli městského národního výboru před Slováckem obec Přibice, Mlohořec a Těšovice byl Karel Prácheň z č. 38. A od r. 1972 je místodržitel slovácky obec Jaroslav Šteft až Přelendov z č. 31.

Jeho rodiče jí byli poch'orti v chaloupce č. 43 u Šonkovic, kde ro-
man byl kába němč. Mat'ku jménem Kryštof byla založena na ne-
vol od Němč'otra. Jirkou otec jí byl posledním obecním
husqvarnem. Váha chodila na naučku a rodil'kova lež u
Sečáků. Jirka zemřal v c. 1978 ve věku 87 let. V dolním pod-
ním věku se oženil a měl 2 syny a 1 dcery. Nejdříji jí
dělal nejedno v životce, kdy sloučil několik roků u SVA a
myšl'ci až až 10 let pracoval ve Škodovce. Dratný Vaclav byl ko-
valčík ve Škodovce, zůstal s rodinou a + 36 letec je mrtvý.

První dcera je vdáva u Kamenné a manžel v Holýsové.
Druhá je vdáva ve Starýkovi. Pracuje v Holýsové a její manžel
je školníkem. Starého firky ženu se odselila do větší do-
stříkot. Chalupu dala, ale m'koso v m'netbydlí.

čp. 68 u Grubové

Jednou z dcer starého Poušky - Bernálka, Marie se provda-
la za Františka Klášťáka - Posledního. Postavili si tento chaloupku
a měli 'šcola m' děti'. František, komorník, je zemřel u Dobře-
nech, dcera Anděla se provdala za Houfar a Těšovice a
nyní manžel Josef osídlil v Holýsové. — František Klášťák si
po svatbě své první ženy Marie, vzdal již nevládní sektu
Káme Pouškova. Školu měli dceru, která se provdala
za Václava Grubera z Černé. Grubová zemřela o má-
zí věku a 4 její syny vychovala babička - káka Pouškova.
Gruber domel prodal a odesílala se do Příbrami. Chalupu
kožení Pražák ing. Horstmy.

čp. 69 - u Adamků -

Volova je František Křen - Karolcov, Marie od
Kutimě měla s ním syna Vaška, který se vydal

2.2.1

Čp. 62 - výměnkačská chalupa u Janské č. 12

Tj. v m' jinice Tramandlora, odlova po tragicky zemřelém Pepíkovi.

Čp. 63 - výměnkačská chalupa u Fajfr č. 14

V této chalupě se vystřídalо vše nejménkuč, klení potřebou byt. I četnici sloužící tam byla. Byvali tam kteří př. korář Tesař, Václav Hrdáček s karou Princeš, než otec Jakub přivedl chalupu a možná i jiné.

Čp. 64 u Saltria.

Tato je alpské pěstounijská i jádlovní. Postavil ji Václav a Duška Tramandlovi. Václav byl zedníkem. V první svět. válce byl raněn do levé ruky a propuštěn v roce 1918. Po válce si dal vyplnit ruku a za to si postavil domek. Po poválečné reformě v r. 1921 dostal jeho soudida tři kudy. Po válce se stal kontrolorem nemovitých a nemocniční pojistovny. Když došly peníze, starší byl zedníkem a stavitel a Chotěšov. Kladrbi, vyučený školce, cestoval 17 let na tbc, domov koupeni Pražáku. V segmanu osvobozen učidil J. Janou Želešku Kostkou z Plješevic.

Čp. 65 - druhá chalupa bývalého dvora u Šárovců
nym u Pepeka Kubámu

Čp. 66 - bývalá chalupa pro výměnkaře u Křížku v roce
č. 13 — byvalí bába a m' Haackem Korba

Čp. 67 u Matušku

Domek si postavil Jiří Krystof - jíka Matuškoje, mužomé horník, od 40. roku věku v možném duchodru.

163

rodilářem a čalouníkem. Narodil se 20/1 ženat v Klatovech, kde měděně zemřel. Vaňek byl ještě malý kluk, když u jeho matky odala průdušné a to ga Martinice Radánka, bratra řečenou Kopčíkou. Oba bratři pocházeli ze Lslém, kde jeich rodiče provozovali na panství. — Martin a Karin si postavili ve dřevách naproti rybníku domky č. 69. větší prohoz syna Jaroslava. Ten se oženil s pekařkou, oženil se s Šenov Víznerovou, polské národností. Jaroslav měl pekařskou firmu s Horsovským Tynečkou, počeštěl se česky politické práci, byl tajemníkem stranické, také měníkem MNV a nyní dělá kádrovou pracovníku a JZD ve Šternberku. Kají dve děti. Syn, také Jaroslav, elektřík pracuje s manželkou na státním statku v Kyšicích. Dcera Žena se provdala za Zdeňka Bončíka, celníka, a žijí v Domaslavicích.

Čp 70 u Honzy Moldáňové

dnes majete 8 JZD

Honza Odložek pocházel od "Koldáňů" jako bratr Josefa, co byl na chalupě č. 45. Džemil se s Řečenkou od Pešánek z Poděbrad a měl syna 4 děti. Honza byl horníkem a také byl v jednom období majitelskou rukou vlastností obce. Manželka a dcera mu byly zemřely a Honza se oženil s Aničkou od řečené Koldáňkou. Když dříve dodač, že chalupu si postavil se svou první ženou.

Když Honza zemřel, Anička slomila tragickou smrtí svého syna. Po smrti obou původní domků syn Oldřich. Oldřich se oženil s vedoucí Kohrovoň z Holýšova a olomouckou modatí JZD.

Druhý Honza a syn Láďa se vyučil myslivoum, oženil se do Borov, kde dělá své řemeslo.

of some form of rebellion, rebellion must necessarily be the only alternative. This will, doubtless, prove to be a wise policy, as far as possible.

In the early days of the revolution, the situation was very difficult, as the rebels had to contend with a large number of regular troops, who were well equipped and trained. The rebels, however, were determined to win, and they fought bravely, despite the odds against them.

Their leader, a young man named John Brown, was a man of great courage and determination. He inspired his men with a spirit of sacrifice and loyalty, and they followed him into battle without fear.

The rebels' first major victory came at the Battle of Bull Run, where they defeated a much larger force of Union soldiers. This

was a turning point in the war, as it demonstrated that the rebels could defeat regular troops if they fought with determination and courage.

As the war progressed, the rebels became more and more successful, and they won many important battles, such as Shiloh, Vicksburg, and Gettysburg. The Union, on the other hand, was unable to stop the rebels, and they continued to march northward, defeating one army after another.

The rebels' success was due in part to their superior leadership and strategy, but it was also due to the fact that they were fighting for a cause that they believed in deeply. They were fighting for freedom, and they were willing to sacrifice everything for it.

Their leader, John Brown, was a man of great faith, and he believed that God would help them if they fought for the right cause. This belief gave them strength and courage, and it helped them to overcome many obstacles.

The rebels' final victory came at the Battle of Appomattox, where they defeated the last remaining Union forces. This was a momentous day for the rebels, as it marked the end of their struggle for independence.

Ch. 6 / The Hollow Tree

The hollow tree stood by the roadside, its trunk broken and twisted, as if it had been struck by lightning or had rotted away from within. Its bark was black and charred, and it stood like a silent sentinel in the middle of the road, a symbol of the destruction and suffering that had come to the town.

The rebels had taken over the town, and they had made it their base of operations. They had looted the stores, destroyed the buildings, and killed many of the people. The town was in ruins, and there was no sign of life left.

The rebels had come from the south, and they had traveled for many miles through the mountains and across the plains. They had faced many difficulties, including bad weather, lack of supplies, and attacks from Union forces.

But they had not given up, and they had fought bravely, despite the odds against them. They had won many battles, and they had shown great courage and determination.

Their leader, a young man named John Brown, was a man of great faith, and he believed that God would help them if they fought for the right cause. This belief gave them strength and courage, and it helped them to overcome many obstacles.

The rebels' final victory came at the Battle of Appomattox, where they defeated the last remaining Union forces. This was a momentous day for the rebels, as it marked the end of their struggle for independence.

163.

byl si hočil dceru Rose a u č. 52 o něm psáno.
Pátý byla Karin (Karolíčka Kubelíková), provdaná
původně za Františka Kralíčka - Kaduce a poté za Karla
Asánka v ř. 69 - kde bude o ní hovořeno. Šestá byla
Kamila, jež se provdala za vdovce Josefa Kýrata k Pindáři,
č. 23, kde bylo o něm psáno.

Sedmý byl Jaroslav, který se oženil s Zofínou Černou dceru Karelku
a když takto zemřela, oženil se s Herianovou - Blahovou
z Čermné a koupil chalupu č. 55 od Graupera.

Osmy byl Ján, když koupil chalupu od bratra Karelka,
jak bylo uvedeno. Tento oženil se s Annou, rozenou Trávníčkovou
z Čermné, kteří měli děti. Nejdříve sladil jmena na 10
křes. Druhá Anna se provdala za Hrdáčka a Hrdáček
vše jiné koupil Klement domov č. 47 očekáv, když zde
rozrostl se majetek studenta. Třetí syn Jan
se oženil za Hanu Vojtovou ze Štětí. Majetek
zdejšího byl v roce 1911 10000 Kč.

Ch. 49 U Krizů Leitner

- myslí u Gilku.

U náměstí starých současných byla majitelskou báňou Křížek,
rodiště Poděbrad, která provdala chalupu dceru tří dětí.
Hana si vzala Josefa Korbu se Lhoty a Kuklíkou. Josef
byl horník a měl 5 dětí. Z ležky Anna provdala chalu-
pu po matce vdově, která se oběnila. Dcera Marie
se provdala do Poděbrad je novým Dušníkem Travnáčkem.
Dále byla Slávka, jež se rovářem provdala do Poděbrad je
Konopíkem. O synu Vášku bude hovořeno u č. 74.
Nejmladší Korbu syn Josef zemřel ve 13 letech u tbc.
Anna, jež provdala chalupu se provdala za Josefa Gilka
ze Řeček, cestáře. Měli 2 děti, dcera je vedena ve

jedna dcera do Staněkova a druhá do Prahy.

Jaroslav s manželkou Rajkou měl 3 děti. Oba zemřeli blízky po sobě.
ve středních letech. Z dětí krejčí syn Jarda, kovář ve Škodorce
se oženil do Škodorce. Druhý syn Milan, zahradník je v Plzni.
Třetí syn Václav původem domác a vám se s Annou Prádlovnou
z Černé. Pracuje jako kovář ve Škodorce a jeho žena je dceří
JZD v Roudnici. Mají jednoho syna.

Čp. 45 u Moldánka

ve nájemní obytné v Kromici je uvedeno, že majetkem Josefa
Odvody byl Jméno Odvoda, otec Josefa a Hany Odvodových.
Josef, dědic chalupy byl zedník a k chalupě patřilo ani 1/2 ha
země. Jeho manželkou byla Marie od Kohoutek - Pečinky
ze 6 dětí, sedra Kateřina Hrbáčková z manželek Kovářová. Josef
zemřel ve středním věku a Marie ovdověla dva roky později
a žila s dcerou. - Karel vystudoval 54'atou obecnou akademii
v Plzni, byl výpravcem na dráze a později i ve ryzích
kontaktmel funkci na Liberecku. Po průběhu na Par-
dubicku se oženil, měl i celou dcerku a poté žil o dva roky
v Liberci; letoš měl oslavy svého zemření (1979). Mladší Pepík,
zedník jako otec s dálkově vzdálenou místností příbytko-
rem a pracoval také jako rolník - slat. Lechnicku a Pozemku
Knebov v Plzni. Pracoval chalupu a přivedl si manželku
z Kralic. Když měla prvního syna, když měla prvního syna,
když dcera byla 5 let a tato ovdověla jeho smrtka,
stará Moldánská. Pepík se po několika letech znovu oženil se
rolohou Marie Štečkovou, rož. Bartharovou ze Štětí a měl
spolu syna, který v současné době studuje na filozofické -
lé fakultě UK v Praze. Pepík měl 3 dcery zemřel na raka
vinnu. Ještě je všechna života představu dceren Baní,

Matěj pracoval většinou na obecních pracích, o kterých mluví i jeho syn. Podlejí obchodoval s dobytkem. Když byl 24 let půdy a 8 dětí! Také, jak pamatujeme, asi v roce 1926 vystřílen. V roce 1945 odstěhoval se svým Jaroslavem a Karlem, ale po 4 letech se vrátili oba domov. - Nejstarší dcera Marie se mohla do Poděbrad za horníka Nového - Petáka. Mají dve děti, z nichž syn je ředitelem kavárenského a Kolového. Drahých učitelův syn Josef se vyučil obuvníkem, mimo prodejnice obuvi a Zelenáku a naposled dělal průvodčího tramvaje a Praze. - Anna je mordanařka v Ostravě nějakého Fr. Raška, zatímco se řeklovaře. - Ondřejka je také v Ostravě a její manžel Jan Urban je tajemníkem MNV. - Syn Katek se vyučil klavíristou, provozoval čerstvo a Starého v Kamenici a následně v Komárově. Právě nějaký malíkem Andělem Schmidtem - ženou se v roce 51. - Jarda je ženata v Poděbradech. Jen 5 dětí a jedna z nich dceru Jiřinu dostala chalupu po dědečkovi v Rosicích, kde bydlí se výměnou Jaroslavem Frincem z Černého. Syn Matějevna Ludvík má za manželku dcera Vaňku Šimkovou, je vdovec. Nejmladší Bogumilova dcera Jiřina je provdaná v Praze a je oženěla s dobrodruhem.

Čp. 37 u Krátkých

- dříve se tam žádalo u muška Krátkých
hauerovo zapis v kronice uvidíme ze čp. 37 jde o faráře Karelka, kterého mohou i my starší v paměti vidět v hospodách. Od toho časopisu koupil (v roce 1927) jeho Karel pocházející z č. 40 z Chotěvny. Chotěvna je název místního bývalého dolu záchrany. Jihla si vlastnila za ženu Hanu, jejž pocházela z Přeštické a slavila se v Hlubočecích u sektářů. Říkalo muji otec, že sloužila i u nás (u Frimera). Že je předkové

jím měl možnost už jít za jinou, byl třídomním
a proto ho práci nechal v jeho vlastním výrobního dílny
byl udatlostí a obci. Při založení JZD pomáhal druhým
jako učiteli. Adamův mladší bratr Karel se vyučil bedná-
řem a očerníkem do tukoráv. Sestra Marie se provdala za
Jiřího z Chalešů z 40, syna svého dělnického stavosty.
Nejdříve Jiřího syn Josef se vyučil za měďníka, očerník
se do Kralic a až živod pracoval ve Škodovce.

Adam, dědeček cestovat, se oženil s Růženou Farmand-
ovou až po jeho č. 12. Metře dočasného Josefa a Kaisera.
Hans' Josef vystudoval zemědělské inženýrství, proto funk-
cemi svého oboru a svého již často let aplatným své za-
ložení a kaučínu ve funkci ředitele OKSC a Domazels-
kých. Druhý syn Karel je elektroinženýrem a pracuje
na své funkci náměstek ředitele Kolínštých strojíren.
Přesná početna chalupu a jeho jméno je učetní JZD.

Čp. 35 u Šerhařů - viz ořídlo u č. 10

Čp. 36 u Rozíků

✓ Bernhardové se znali už r. 1838 je jeho manželka hraběnka
učidelník Josef Korzak. Této korbě bylo na malopátek vše a
že možné, že očkána byla z Křížku do rodu č. 63.

Hans' pan Kayer však už jeho předchůdce matku
Bešovou učidlu Josefa Jirká. Když Bešová se k Rabi-
nům přizemí z pověstné obce Hejnová u Horáčdovice,
kde jí byli domili a když čerta se zbríkem, když tento jím
lezl po stromech. Pro vysvětlou: Pán na Rabí v roce 2007/08
je v místě opět římpanze a ten mu utekl do lesa,
kde jej Hejnští učideli, domili a ubroukli, myslíce si,
že je to čert. Od něho to pak vymstěk a řekly mu robota.

Fajn. Karel napřed pracoval v lomech a ne stávalcél rukou a následující rok na hokynářství a v tom skončil až do smrti. Jako za svého řečka n' postavil domek u rybníka na drahobád č. 26, kde myslí bydlel Josef Zouc. — Původně měl až I žáci průdy a žádali. Nejstarší Jakub, rovněž hokynář zemřel ve 45. roce o životu, kde byl totálně nezřazen. Karel se posadil do Prahy na malou polohu Krautwurma. Třetí Barka se vrátil do Nýřan. Pepek byl žádán císařem v Plzni a měl ženu ze Žemětíče. Karel dostal chalupu. Posledním byl Karel, o němž byla řeč při č. 16 a jistě před ním Anna, všemá a Plzeň.

Karel sedly zážitky mračil na chalupě a postavil mříž domku u silnice a před něj žádali drožky, jeho manželka byla ze Žichova od Čen - chováčků. Když mříž dělal. Nejstarší Josef se vyučil cukrářem a byl o něm povídáno a č. 26, kde také nájdete čas bydlet. — Dle svých vzpomínek pracovala jeho manželka ve výkupu Brložec a Černé obyvatel a Domaticech. Nejmladší syn Karel a Jaroslav přišli po otci Karelovi chalupu a měli manželku z Chudkovic. Pracoval dřív jako učitelský v pleťárně v Kolovré a pak tamější ve funkci kadrového pracovníka. V roce 1972 byl zvolen předsedou sjezdu mládeži obce na MNV v Štramberku, kde je dosud. Jeho manželka pracuje ve sladovně jednoty ve Štramberku.

Čp. 32 II Němečků

Objekt německého chalupy byl odkoupen V. K. Kerecem ještě osmdesátých letech č. 2, sbohem a na jeho místě postavena stavba nová. Původní chalupa byla restaurována když byla rozšířena dova u Šedlicku a bylo na ní jméno řečeno u Šedlické a to Vlč Bernklav. Námi památníkem je již Bernklav - řečka Němečkova. Inace ležely to byla věnná

Čp. 30 - u Hodliků

Tří grunterní kniharňka, zč na vodotěsném výstupu koncem 18. stol.
žili tehdy a pak jiná Marie Beretkovová. Přezdívky z r. 1838 ještě
uváděn již Lamsova. Starý hauer uvádějíž Procházkové. Jana
a řecky opět Janá a Anna Procházkových. Toho nosičovního
jmena jsme už znali a víme, že byl horník a dudák. Krával při
mocitách a svatbách na pekla a toho mýlu jeho synů kouzlí
hrálo až do dne dnes Altmann. Hodliků měli asi 8 herců a 6
dětí. Nejdříve byl Tomáš, který se oženil s Černou, a Josef –
Pepík dostal tři chalupy. Marie se vrátila do Šebestiánova.
Ta dvojice, syn převzal domov, postavil nový. Je výborný
zedník-fachman a pracuje v komunálce Šanovské. Další
z Hodliků dětí byl Jeník, zedník a je ženat v Karlovci.

Další byla Kany, mordáčka ze Rejhava a Červenku a hrá-
deček. Nejmladším v Hodliku byl Rudolf, zedník, ženoty
a Hluboké. Pracoval později jako mísť a řátnoček, kde
dovedl díla vrátného.

Pepík, otec tří chalup, tří malostru Tomášový černý z Černé
Anenské. Pracoval ve Škodovce, kde jezdil s lokomotivou v prí-
rodosloví dopravy, kde dvojice dětí. Byl řádně ženotým
tajemníkem ORKSC a Rotyčanek a dcera Marie s manžel-
tem si adaptovali v Hodliku chalupy domov je stodoly.

Domov má čp. 20 a byvale Kokškové kordíků.

Čp. 31 u Puelenovů

V letech 3. grunterní knize až sedmdesát v Košťálově byly nazvány r.
1838 je uváděno na chalupě jinému Konopík a to již a pak
odtud Konopíkové. Jako měděnec dle Pletiny byl r. 1838 konopíkem
v košťálově uváděn řídil Herian. V následujících letech je
na chalupě Konopík Štefek se ženou Kateřinou. Kateřina pocházela od

s něm mluvili dcerou Bedřiškou, která byla tehdy třiaosmdesátiletá. Ta k Mordalovi za autem na Rončku, členitá i z Hluboké a do této domové č. 25. Rončkov byl vedení a Brnoříka po roce 1945 manželkou zeměděla a Rončko se odstěhoval do Starého, kde se jmenoval s vlastním jménem Karlo Herianovi (Bráku a Čermné) a měl spolu dceru. - Svouž žádat o vlastnictví pozemků Reginech dceru Kochovou. - Jakub Toapal s Reginou měl dva děti, jakub byl horníkem a později pracoval na mědiacích. - Byl Jaroslav, významný učený a kněz, člapec je nyní vysokým ohňotníkem v ČSLA. Dceru Kochovou prodala za zámečnou řečtíkou Kalimou ze Štrýcovy. Kalimou mali dva syny. Kalimu přestavěli na chalupu patro. - Stará řečtíka, Kuchařová ještě žije doma nechalupě.

Čp. 26 u Bouče

dům u Karla Puelendru.
Čp. 26 měla původně chalupu na místě dvoře a lesnatého návrší u postavení č. 35. Stará řečtíka a dle Kuchařových stavěna. Řečtík Kuchař u krovu hrom o č. 26 jako zvananci chalupy. Nyní má číslo 20 jde o nový domek Josefa Bouče. Ten o něm říká: Domek postavil starý řečtík Štefl, nyní jeho farostava dědeček a to v r. 1929-30. Domek kde jde dal svým Karlovim, kteří měli manželku roz Kralovcovou z Hradčic. Karel ho kdy nazýval jako jeho obec a v r. 1945 osídlil v Kostelec na Týnci, kde bydlí až do smrti. Po jeho odchodu bydlel v domku řečtík Bouček, bratr Josefa Bouče, nyní jeho manželka a sovisecké místnosti. Je důležité bytoucí Josef Tesař z Ríček, teď už Kuchař a Hlubokýci. Pal v domku bytoucí Pepík Puelendru, cukrář, bratr Jaroslava, který má zemědělské Dekréty a bydlí nyní v Plzni.

182.

josefa Chmelíčka a se svou v r. 1858 jinýho Chmelíčka a
byl i jeho syn také jiný je o kavárové knoflíce jako
mladší řečenec jinýho Roubala. Chmelíček měl tři dcery.

Nejstarší Kateřina se provdala do Kloboučků, druhá Marie
do Bráče a třetí Anna (Lana Králová) se provdala
za jiného Roubala ze Staré Lhoty mezi libočím a Křemešní-
kem. Druhý měsíc po 16 let svatého Vavřince. Jirka s Hanou
měli 4 děti. Nejstarší Marie se provdala do Plejiva,
Kateřina se vdala v 17 letech svatého Jana Nepomuka
Boženy si vzdala píseckého hostědka v Křemešníku
nejmladší Jirka dostal domov. Vlast se Anna Korborová
do Křemešníku v roce 1853. - Jirka s Annou měl 3 dcery.
Nejstarší Marie vystudovala ekonomickou školu a
druhá učila v JZD. Provdala se za Brožka z Křemešníku
a odlehlou se do Písečné, kde Brožek byl zaměstnán ve
škodovce. Druhá dcera Hana vystudovala zdravotni-
čskou školu, byla sestra v nemocnici a dálkově vystu-
duovala gubernijní medicínu. Provdala se za inženýra a
odlehlou se. Třetí jiná vystudovala řemeslo zhotovit-
elskou školu, byla zhotovitelskou sestrou a Chebu, kde se
také provdala a usadila. Starší žena doma a dvě dcery.

Chalupy

Cp. 18. u Michalíků

obrázek říz u Klukarů - nyní u Herianů
Tři bratři Michalíkovi na chalupě č. 18 jménem Ondřej, František
a Jakub Jakub a starší Herianovi. Těchto byla chalupa ani
ještě dřevěná. Přesněji v r. 1838 se vzdělalo, že na chalupě
bývala poslední a i se tam vkládala u Klukarů. V kavárové

Čp. 14 u Fajtů

Poče počas upomího jména jedná se o starý rychnovský - fajtovský dům. Poče pořadí jména v 1. generaci k němu je uváděno někdy Lexington jméno Petr Janoušek, ve druhé knize Polop Krály a pak Herian. Ve třetí knize už s čísly je u č. 14 Jan Herian a v Bernblanově - Knos - měšťanském sčítání z r. 1838 Anton Herian. Jména Heria - ně jsou někdy uváděna v 1. knize všem bez zadání čísla, a kněževské knomce jalo předchůdce Palečku, je uváděn Josef Baxa. Dědička domu Baxové se uvádala za Josefa Palečka z Kolovré. Dom Fajtů byl druhým majetkem domem se syny po Baxovi a jeho hospodáři byli nejví - možnějšími ve své řadě. Palečků měli dva syny. Starší Jeník se oženil do Birkova a mladší Pepík dostal dům. Starší Fajtová - Baxová matka Jeníka a Pepíka měla 4 bratry a sestry. Nejstarší Kubáš se oženil do Přeština k Frembovým. Josef, další bratr chodil za ženou volvou do Kolovré a takové si vratil její dceru. Třetí bratr odjel do Ameriky, aby se nemusel na svém a nejmladší bratr Fajtová se oženila do Hradčan. Sestra Anna se provdala do Horní Kamenice. Pepík byl, nosydatel národního ženstva v České republice.

Zůstali berdební a Pepík u 56 let byl posmrtně na ra - kovinu. Jeho manželka se až po 6 letech od svého smrti provdala za Václava Volfa z Kolovré.

Čp. 15. u Lexov

Lexové hráli, avšak někdy jiří byli hospodáři na dům po roce 1678. Po svém uvádění v první knize

Korbu. To jí znamená, že došel už byl rodičem dív
až mezi bratry. Přibyl J. Šimek vzdálen na této
chaloupě (povídají už něco polibylo od této místnosti od -
modano) Šefi Wohrmob, o němž se mluví u Křížku č. 13.
Odešel pak oděšla Hanu s Tomášem Šaramiňem, cha-
luha byla prodána Václavem Kohoškem od Kvaříčky
z č. 33. A řečeno pravděpodobně došlo a Křížku vedle.
Václav Kohoška s manželkou ani s dcerou nechala-
mu koupiti. Václav Kohoška padl a pravdělce a po
něm zůstaly dvě dcery. Kohoškové se prodali jinomu
muži až Karla Řežníčka, sednička z Byšic. Z
těch manželství děti nebyly. —

Dvora Marie se prodala za ředava koucera
od Pošku, zaměstnáta. Ten si v chaloupě žil do dílny.
Karel pracoval nejdřív ve Škodovce a později jalo se i -
zváš strojír v Holýšově. Když došly dcery. Starší Marie
se prodala za Josefa Kaisglu, velikého požárníku z
požární rady v Klyšíně, který pocházel z Křeslic,
mladší Marie je inovativní.

Karel manželka pracovala v ŽED a zemřela náhle
v 45 letech. Ani Karel se nedocihl na svého děku,
zemřel v 58 letech v červnu.

174.

Čp. 35 u Serbusů

Serbusův dům - původně č. 10 - byl počeštěný známkou, když i zájemcům nejstarším, když původním důmům v Hlubočicích. Jméno vedleka Toupsala a to Valečka je uváděno mezi římskými, když ve všech hospodářských v r. 1678, kdy novou kamennému převratu Frantsmannsdorfovi. Je-li někde ve státních archivech zachován určitý rodový pátrání ze Štětíce na Kamenici, ještě v něm bude toto jméno vedle Koryčák, Korouš, Přešťů, Lešů a Bernklauřík. Už to pocházejí jméno Serbus - servu, český podznamení, souděl o tom, že uvažovací byl podzemní pověsti o zaklínání osadky Hlubočice. V první generaci kníže je uváděno až 5 jmen Toupsalů, což by znamenalo, že byli i uvažováni vlastníci, jato potomci původního Toupsala, kteří s jinými celou obec zakládali. Ke druhé generaci jsou uváděni Bartoš a Michal, za nichž byl dům rozdělen. Ke třetí generaci uváděna jména Jan, František, ažž Kateřina a Petr. Toupsal je uváděn u č. 26. V Kamenickém reg. výměně z r. 1838 je uvaž. č. 35 - lepší by mohlo být uvaž. č. 26 Adams Toupsal a pak uvaž. č. 35 jiný Toupsal.

Počeštěním byli majiteli dvoře jiný a Anna Toupsalová. Anna byla sestrou starého sedláka Šimona, když až 12 ha půdy - ledy tak půl dvoře - a všechna pole byla v blízkosti vsi, podobně jako u Koryčák, což je opět potvrzením faktu, že vlastníci uvažovali o dvoře dvořec - dvořec - byli nejstaršími vlastníky. Chalupa č. 16 byla zapsaná Anna, řídí již

Neceloroční hornočeský koušek Jakub Les, řečený Trelia. Po něm se pak někdo u Trelia. Starý Michalík, jiný a Barka, dočkal u svého Josefa v ř. 18 u největších Michalíků - Herianů. Starý Michalík měl na svou kolevu, říkal číhá a zdraví, protože rád celý život srdce o řebelech na různém místě s roly a odměna dostával i deputát.

Druhý majitel hospody č. 10 Les - Trelia si nevedl špatně, ale jeho rodina byla postižena tuberkulózou. Nejdříve zemřel neolamy syn Karel, student domovníhoho gymnázia, pak Lesova žena a narodil se mu naštěstí dcerka. Les pak hornočeský model Jarmila Korbová od Krátkých a s jedním synem Josefem se odstěhoval do Prahy.

Jarmila Korba měla manžela ~~Karel~~^{Hana} ze Stryčovic, který sloužila u Hlubokých (také u Přeclíků). Její mešťákové žijí v Americe, kam se odstěhovali již d. 1. války. Ani přes 15 lety tu byli uva možná lepě a všechni insluvili dobré česky. — Korbič měli 3 děti. Kynharti Jeník sloužil několik let u policie v Plzni. Byl ženat a má dceru. Kazáčkem 50. let odešel illegálně do NDR. Prý tam měl stejnou farmu a tam se také podruhé oženil. Byl průvodně vyučen řezníkem. — Druhý syn Bohuslav, zámečník, má manželku ze Skalky a pracoval ve Škodovce. Žije doma v Berouně, kde si postavil domek.

Dewa Krátkých - Korbu řížela někdy hornočeský žurnal se za Honza Bláthu z Křemic. Řížka vedla hospodu a honza pracuje, sedí jalo důchodce, jako opuštěná Holýšov. Lajíček Hanu, ačkoliv v Holýšově, pracoval za Jaroslava Kralíka. Hospoda v Krátkých už nemá. Zadní část traktu hospody přistavěli si na normální rozměry domek.

to it. If we want to increase our efficiency, so we have to take care of the following factors.

1. Quality: It is the first and most important factor. Quality means that the product should be good and should meet the requirements of the customer. Quality is achieved by following some steps:

- 1) Selection of Raw Materials: The raw materials should be of good quality and should be suitable for the production process.
- 2) Process Control: The process control should be strict and should be monitored regularly to ensure that the product is produced according to the specified standards.
- 3) Quality Inspection: The quality inspection should be done at various stages of production to ensure that the product is符合规格 (符合规格 means that the product meets the required specifications).

2. Delivery: Delivery is another important factor. Delivery means that the product should be delivered to the customer on time and in the required quantity. Delivery is achieved by following some steps:

- 1) Inventory Management: The inventory management should be done properly to ensure that there is enough stock available for delivery.
- 2) Transportation: The transportation should be done by using reliable and efficient modes of transport.
- 3) Delivery Schedule: The delivery schedule should be fixed and should be communicated to the customer in advance.

3. Cost: Cost is also an important factor. Cost means that the product should be produced at a reasonable cost. Cost is achieved by following some steps:

- 1) Efficiency: Efficiency means that the production process should be efficient and should not waste resources.
- 2) Quality Control: Quality control should be done to ensure that the product is produced according to the specified standards.
- 3) Cost Reduction: Cost reduction can be achieved by reducing the cost of raw materials, labor, and overhead expenses.

4. Service: Service is also an important factor. Service means that the customer should be provided with good service and support. Service is achieved by following some steps:

- 1) Customer Satisfaction: Customer satisfaction should be ensured by providing good service and support.
- 2) Feedback: Feedback should be collected from the customers to know their requirements and suggestions.
- 3) Improvement: Improvement should be done based on the feedback received from the customers.

5. Brand Image: Brand image is also an important factor. Brand image means that the product should be perceived as good and reliable by the customer. Brand image is achieved by following some steps:

- 1) Product Differentiation: Product differentiation should be done to make the product stand out from the competition.
- 2) Marketing Strategy: Marketing strategy should be adopted to promote the product and to reach the target market.
- 3) Customer Loyalty: Customer loyalty should be built by providing good service and support.

but disorderly & docty, & incoherency in his speech & action, & honest but
one, who is given into temptation. He is one of them, & has
so great a desire after a life of sin & uncleanness, & has no
desire to live a life of holiness & virtue. He is
one who is given into temptation, & has no desire to live a life of
holiness & virtue. He is given into temptation, & has no desire
to live a life of holiness & virtue. He is given into temptation,
& has no desire to live a life of holiness & virtue. He is given into
temptation, & has no desire to live a life of holiness & virtue.
He is given into temptation, & has no desire to live a life of
holiness & virtue. He is given into temptation, & has no desire
to live a life of holiness & virtue. He is given into temptation,
& has no desire to live a life of holiness & virtue. He is given into
temptation, & has no desire to live a life of holiness & virtue.
He is given into temptation, & has no desire to live a life of
holiness & virtue. He is given into temptation, & has no desire
to live a life of holiness & virtue. He is given into temptation,
& has no desire to live a life of holiness & virtue. He is given into
temptation, & has no desire to live a life of holiness & virtue.
He is given into temptation, & has no desire to live a life of
holiness & virtue. He is given into temptation, & has no desire
to live a life of holiness & virtue. He is given into temptation,
& has no desire to live a life of holiness & virtue. He is given into
temptation, & has no desire to live a life of holiness & virtue.

to form an army to march against us.

On the 2nd of October, we started our march from the village of Khurshet, where we had been staying for some time. We crossed the river Chitral at Khurshet and reached Khurshet on the 3rd. From there we marched to Khurshet on the 4th. On the 5th we reached Khurshet and on the 6th we reached Khurshet. On the 7th we reached Khurshet and on the 8th we reached Khurshet. On the 9th we reached Khurshet and on the 10th we reached Khurshet. On the 11th we reached Khurshet and on the 12th we reached Khurshet. On the 13th we reached Khurshet and on the 14th we reached Khurshet. On the 15th we reached Khurshet and on the 16th we reached Khurshet. On the 17th we reached Khurshet and on the 18th we reached Khurshet. On the 19th we reached Khurshet and on the 20th we reached Khurshet. On the 21st we reached Khurshet and on the 22nd we reached Khurshet. On the 23rd we reached Khurshet and on the 24th we reached Khurshet. On the 25th we reached Khurshet and on the 26th we reached Khurshet. On the 27th we reached Khurshet and on the 28th we reached Khurshet. On the 29th we reached Khurshet and on the 30th we reached Khurshet. On the 31st we reached Khurshet and on the 1st of November we reached Khurshet.

Jeho otec syn Šimonek, muž mlynářský, Pepík, pracuje ve Škodovce.

Vzal si ženouku od Kubína č. 65 a koupil si věnovalkov
chalupu č. 18 a u ní ženouku si postavili nový domek.

Jen rádav, dědeček uvedlosti, má manželku Karlu z Hradce,
pracuje jako farmářka a manželka už je výrobcem výrobek.

Rádav, když studuje střední jazyk. Školu.

Ch. 5 u Koptíku

Počátkem 19. století jsou na droze u Koptíku uviděni jména

Josefa a jeho žena Bernikau a počátkem 20. století Jakuba
Landoltu jeho otcem z Podivova. Tento už byl Janoušem Bern-
klanou.

Druhý byl nejdříve dům rozdělen a poté
Koptíkům neodolal jeho příslušec ani ženou ženouku, když věnoval
byl odkaz domu.

Jakub Landolt měl dvě děti, Jakubu
a Kateřinu.

Jakub se v 18 letech větu začal narůstat
a Kateřina převzala uvedlost a vrátila ji Káclavu Adamovi

ze Litoměřic, kde jeho rodiče pracovali na statku. Rádav je
bratři Koutkům se svou ženou přivedl do Hlubočec. Bude o něm
větší jméno č. 69.

Rádav vedle zaměstnání pracoval i jako
zemědělský učitelský úřadník v Káclavě.

V r. 1952 byl nejednodušším název jeho děda ve městě
v r. 1958. - Rádav s Kateřinou měli dvě děti. Starší Karolka

se provdala za Jana Šteflu ze Klenotu - Barvírník č. 47,
který byl v posledních letech ředitelem mlynářského skladu.

Mládka měla Domáčic. Letos (1974) ženoučkou. - Mladý

Pepík se vyučil zeměměrem, jeho zaměstnání bylo mlynářem
a stal se ředitelem OS P (okresního starostvictví)

C.) Rodы на дворцах в чалупах

(Sbuřená kronika rodů od nejstarších doš až po dnes.)

Tu představím prvního noštince téžalo Paměti o relikonách r. 1978 za účasti některých panských panstvích života ve vsi - Josefa Mayera, Josefa Bouce, Radclava Kryštofa, kromě toho se mimo jiné o starých usedlostech v naší vsi, který rod je se vsí odjakživo. Tehdy jsem se rozhodl, že zřídím, kde je uložen trautmannsdorfský archiv a pokudmž se zjistí, že jména nejsou v nich uvedena, a Josef Bouc přitom slibil, že ze svých pamětí napíše mi sbuřenou kroniku všech rodů a Hlohovčic. Oba jsme své úkoly splnily správně. Výpisy ze starých gruntovních knih jsem uvedl spídat a v následující části je uvedena, a mnoho v následov. rodů doplněna, Bouceva kronika rodů.

Kroniku jsem reál podle pověsti cípal, až originál Josefa Bouce je podle stavebního nájmu od Kohouta podle svého znamení až k Salicium. A rodiček mých dorů jsem zaváděl k sobě stáci i následně.

Údaje o některých členech rodů budou být zkráceny, ale kronika chce vyprávět o tom, jak to hodnotila věřejnost a jak to moště kde bylo.

Za čísly popisními je uvedeno jméno pocházející.

Ponevadž toto se časem měnil, jsou za méně výzdy vymenována dalej až po současnost.

Při hledání generací už všichni říkají říčním jménem, jaké se po inkluze stalo se všemi lidmi uvedená a někdy pro všechny slohy bylo typické i přezdívky.

Čp 1. U Sedláků.

Podle prvního gruntníku městy, o něž někdo ještě uvaďe na povrchu
číta se sedlosti, je možno jít i o tom, že v pořadu uváděný Jan Bernklaw
v r. 1678. To by znamenalo, že snad již tehdy bylo na dvore
u Sedláků jméno Bernklaw. Když drahé knize učí, že v obci žil rodina
Toušek, ve větvi jménem Toušek, Procházkové pak oséť Toušek
a od r. 1865 se do dvora přizývajícího Adam Bernklaw. Zdejší
místa měla na řídce Pameňech zastál mý Josef Bouček národního
řečeslového jednacího (rodic učil Vaňka Kvařeníčkou), když byl
jeho syn Jirkou z Chotusic důlníkem v Starostově v obci a ten
si uchoval jméno svého otce až do svého úmrtí v roce 1838
a také mu posílal. V něm je uvedeno žó u Sedláků byl
v tomto roce Bernklaw. — Dřívěj ho nezapojuje gruntní knize.
O tomto Adamovi z r. 1865 mi vyprávěl Josef Bouček, že jí
ještě pamatoval, jak jako starý děda pasal hory. Když
tehdy dvorac byl už odjem jeho syn Jiří — jeho Sedlákovi —,
jehož žena Bárka pocházela z Močádu. Jíra zemřel ve
věku 55 let a dovořil svého syna Josefa — Pepíka s manželkou
Karli pocházející z Duboce. Bratr této Karle v Duboci
si měl Pepíkova sestru také Karli. Josef (Pepík) měl
ještě dva bratry Václava a Jirku. Venkov se oznamoval k říčce
a jíka do Černé. V současné době je na dvoreč Pepí-
kovo syn Vaňek s manželkou Karli převodem z Klokočova.
Když, řepe' měl ^{střed} děti, z nichž prvního jmenoval ^{střed}
jího dospělý, pracoval v Holýšově. Nejdříve byl Vaňek
absolvoval donační školu a vstoupil na vysokou školu, kterou
mu dokončil. Pracoval, jako celník v Rozvadově a i toho ja-
menoval. Nyní je učedníkem v Ganci. Nejdříve byl učitelským
studoval na vysokou školu v Pardubici a pracuje v Pl-
zeňských městech. Dečka Karle se mordala za svou dobročin.

152.

Par so vět vracelo skříkem do vsi, aby se vyhnula konzervu
babu ze vsi. — V novi stavbě měděnici stádeček nám nos -
podal vysokou myš. A také se typicky chodnický půstec,
či se natrvaly výpravem od dvořeče k chlapeči, či naopak,
aby se vědělo, kdo ským chodí, či si aponí na sebe myslí.

Snažil jsem se zahrát všechny gony, jenž tam budou
namatati, nebo jsem o nich slyšel aymáčel, či jsem o
nich cíle v zápisech p. Holubka Holuba a ve sborníku
Slanýkova ko. Je možné, že jsem něco zapomněl, nebo
že jsem o tom neličí, ale to se daří doplnit.

Návštěva mládou.

„Hochovickéh, řečích a hořečadech se v lidové mluvě, ačež jednotlivým formám slavných výrazů a říčí, začalo mnoho zbytků českého nářečí, ba zároveň i jiných nářečí nářečí v jiných krajích Čech) ihned začaly na Domažlicko. Těšíci mají lež v oblasti horního (hřba Lučákovice..), Prostějov a Černovice s obyvatelstvem v minulosti se hodně měnili (mládež horníků), blíží se tedy mládou přiměstskému žargonu, ač i tam se mluví „chodíš my“ zachovaly. —

„Když následovně uchovalu slou a řadu slou a řečí, jimiž se učí v Hochovických lítíme, lepe: jíme se ličíte, od normální hororové mládež české. Jenko lež v rámci slou zachytí, jestě v minulém století a na m jazec byl v Kronikaře pan řídcej Holub. — Rámci slou nebude možné dát do řeči spisovné, snad jen v krajini nezognutelnosti výrazu, poněvadž doufám, že Hochovickým význam pochopí.“

Žádnu takovou jednou pohledávku z Hochovice, klerou napsal pan řídcej:

„Dyž b'ž Hirká Krejčoré eště malý dívátko, dělal v kolibce velký rámus. Tím kříčíl a chleštíčel. Káma nebezpečným kleukoj hrozila, že mu daří cípoto na ūbel. Potom Hirká drohol hulich. Dyž ale máma ze sebe vysíla, aby vydruhla žrat husom, začel kříčít, kaž se cíp' ptačení volnělo. Káma honem zpátky a už ho ulíšuje:“

Hele, Hirkó, nindle máš hodnou dívčku dívčku Poušťou, keraž za teboru přišla, ha ta lež gude říčko koh'bat a Par' přide ta' ta, olozanej řečky hráčky, keraž lež přeňez ze píšla. — Hirká na chvilkou hulich, ale potom zase seší

a hodily smrkou do vody. Smrk od neděle požíval dřevčáky.
Při obchůzce vsi dostávaly zejce, maranu a krajčárky.

Květná neděle. Ta patřila cti apětum. Přicházelo jaro a klen až dálko před teto soudobí běhali pro lese a řezali prouti lisy, lipy, břízy, jíny a minateli ho domů, dávali do hrnčí, jež pak měli u leptač, aby vše do květné neděle vyzářit na lisy až kozísky. Dny nás neděli z vyzářených proutků vinná přidavaš klokočí, viny ukládali "košíčka". Na koštěnou neděli šli s nimi do kostela k pořádání.

Když se vrátili domů, běhali i mimi po staroměstské dolní nežádou odměnnu a penězích. Lídé si koštětku dovedli za křížek, za obrázky svatých a pod.

Přítalky. Když procedila pod korou stromu a prutu vlna, začalo ohoukání půtaček. Kleni řezali prouty na vrbách a jivach, ohoukali a vyráběli přítalky. Seděli na břehu potoka, až někde na siloženém dřívě, na laně, ohoukali a říkali: „Otloukej se, pestříče-ko, otlukej! Nebudouš-li se ohoukat, buku na té žalutiči kmžati ránu, on ti da' ránu, až odletíš ke zlá-tému džbánu. On ti da' ránu, až se celá otočes, kon-bej pivo naločes. Vazím do té zavracíček, Život se zpival jako ptáček, vazím do té kudlčíku, vytazíš ti dubičíku. Stoj, stoj kláda, na té kládě vrána. Až ta vrána slíme, růžovka se skapne.“ Pak nastalo ohoukání, kdo udělal lepsi, koho růžovka lepsi přišel a říkalose, až už směly. Když klen u měci mojkáky dovedli srovnanul růžovky klarinet s několika díckami.

Velikonoce. O velikonosích mluvili školáci pravidně a to nejčastěji velikonosní dny a ty byly: Zelený čtvrtek, Velký pátek, Žilá sobota, Boží hod a pondělí velikonosní. Ty první tři to byly klatovské svátky. Jiař něde zelený čtvrtek uspořádala mezi klásky příprava na „drudání“. Tři nejstarší, kluci byli na rádě jako „káni“ rozdělili se znam kluků - drudání a užili se vzdoru členům „podle staré“. Počebadlo drudání bylo hodně, byli rozděleni do dvou dvojsímsí, z nichž každý sest po jedné straně návsi. V každém proudu byli vždy 2 páni, 2 podpráni, 2 komorníci, 2 podkomorníci, 2 kominiči, 2 podkominiči, 2 žebrači, 2 podžebrači a bezjmenný zbytek. Předal se začalo na Zelený čtvrtek v poledne. Tehdy také přešel na kapliče zvonit zvonky.

Cely prouzd se od čtyřsímsí sešel na stinnou vedle Rohatčí a se 12 hodin se začalo zpěvem: O, jidáři, zádeci, eos boūim, že jsi světlo mistra židoun prozradil, běho musí za to opekle houť, s Luciferem dálbem tam pěvý oati. Ekeštom, Krištejšom! — prouzd se vydal na počívadlo začalo se drudat.

Drudáčky byly různé, končily se chlebem pochlebit kouzlem hlučením. Byly klepáčky, male růčni drudáčky, drudáčky s kličkou, velké drudáčky na růžem a kličkou a konečně hrámožné trutárky s kolečkem jako u hrakaře.

Prouzd sestával, u jankové se rozdělily dvojsímsí, a nichž každý sest po stranách seděl podél chalupy. U kapliček se vše začalo, městalo se drudat a drudáček se slyšel pomodlit. Pak byl opět naštít a zpěv a rokračovalo se až ke krizku za vši, kde

částečně výdýchly dny, neboť se bálala někdy i tří dnů. Začalo se teprv kup nového i s knoflíkem rukávem, pak začalo všechny sestebčany, ale všechno to nebylo, střešek nového a pod. Zatahující se jen penší a ne povýšeny.

Když Sborníku Štánkovské zahrada se mnoho z toho, jak takové souhody u nás vypadaly a proto mu nemohl i vyučit budováním, to ga shora do mnoha písemnou.

Jako jinde i tu měla karmíslav držička a pak držba. Kystřený ženich přišel s držbou a sestebčany se soustředili dnu ke slavnosti nového. Držba zahoukla ve domovní chacie a volala: „Hudeč, hudeč, otevře, co pak vy mě neslušíte? Co pak vy mně vati dceru dali neschovat?“

Držička, která je s novětou ve stavu, mu otevřela, než v ruce kytice pro sestebčany a dědeček říval, že my už všechny hosty užíká: „Dáme, dáme, jakpak rádi, vždyť jsme vám ji vychováli, k dobrýmu vedli!“ - Když bylo někam delší, jako ve Škrchlebach, Hohore i Hlubočecích: „Vidím vás všechny uspokoj, jak doma, tak jinovat. Kdy vás tu bylo na hře, každoumu bych dala po kytici. Když by tu byl můj nejmilejší, tomu bych dala kytici tu nejlepší. O, vy pane ženichu, já vám dala košík, abě vás tu láska brzy abylo!“

Nebo: „Panu ženichu, co n'ode mne žádat, zelenoukytičku, červenou matličku, nebo pam'nevětvičku?“

Ženich odpovídá: „Všechno napsal!“ Pak držička rozdala kytice a čepí sestebčany a pak tomu daleko množí k ženichovi: „To se mi, pane ženichu, líbí, že nijmáte od mne dobré i zlé. Ja vám přeju hodně štěstí, málo peněz, hodně dětí a hodně zlou a ženu.“ Pak připad kytice držbou, říká: „Ov' pane držbo, co vás

mne tak škaredě hledíte, smad moři oří m'lo w hoř matě,
bojū nemějte, nov mě to díle, zátra n'zase k ně m'le, jděte! Já
vám dám šálek, a tom řáčku koh', až se vám ta láska také
brzy chytí! "(Rebo: „O'ou pane drahó, co na mě tak škaredo"
hledíte, smad mě o můj věrce zelený připravil m'niček?

„Muj věrce zelený, ten vám nedám, protože ho samu zadarmo
nemám.“) — „Já se na to připravila, tří rary bot jsem si
zhotovil dala: jedny nové, druhé pošrazené a ty třetí plechové
oblé a ty chci mít doráka rozbíté!“ Ráž já se oddávat budu,
vždycky vás na všechnu povra, dám vám jistě na pět m's, na
čtyři málo, na tři neje, to rám udeřím, že vám mě ne-
dám, ještě se s mým milým za kamna schovám. jestli
jsme se v něčem proškla, já jsem soře ještě neprošla, Ráž
m'lem projdu, tak to kepr' určitě budu.“

Získal: „Vidim k' k nájs, chry' žem'enu, podávám ti mu-
rovou rukou a ze srdce upřímného tiji podávám, abys do
komického čl., nevětu za ruku vrat a s m'ua oddať sčl.
Jdi do svámu božího, před oltářem boha Žirého, tam př'zadu
skládal budeš ze srdce svého. Nemysli ti, zlatý chlapčí,
že je to ťpák nebo legrace; on to nem'zadný řípis, ani
chvíla, ony jto to dvochá léta, řečky, chlapče, ublíždai!“

Idou pak dale do světnice, setkávají se s neochotnými
rodicemi a druhička hovoří za nevěstu rodice a družbu
za ženicha. — Družba: „Dobrýtro, takčku, my k vám
jdem, půjčte nám karšinku na tyden.“ Družčka:
„karšinku nedám, potřebují vám, karšinku každý den!“

Všichni: „Stála jest karšinka u řísky, trhal ji Pepíček
řísky. Řísky trhal, karšence díval, aby mu dalo
metříky. Kac' tak by vti měřičku dala, vři, co mi
tvá mama ukázala? Je nom je ožen, nem soře“

a kojicem marmy, s čepicí s rohy, mesou a řešením.

Bliží se návštěva našího dětí. Bratři, sestřičky i řešení a mimo vyzplácí neopouštěné děti. Děti klečely a modily se a dostávaly dárek, které předtím dala hospodyně verku a dědoviči "Mikuláš". Někde u dveří děti za okno punčochy, aby jim nebylo nádoby Mikuláš nadechl. Za mnoha místy když se chodem Mikuláš zavíralo ve skříni děti a dívčat a Mikuláš jim řekl, aby mu dálali. — To bylo postáni Lucie.

Lucky (13. 12.) Za mého rázného mladého památní, že chodily Lucy, i Lucy. Za Lucy chodila dospělá chasa a bylo to velké štaiční děti a dívčat. Lucy byla maskáčka zabalena do knachoriny či slámy. Někdy mítala přes sebe prostěradlo, na kterém starý tříroky slamačk, v ruce korál, prud či měchačku a za pravou (číme-nim) rukávům mizí a „vymeta“ je neopouštěný děti. Křičela: „Modlete se, nebo vás rozpuštím“ a přitom říkala: „Kulise, mališe! Památejte, že nám děti vikali: „Když nebudeš hodiny, pojde Lucy a pojde ti bricho.“ Někdy bylo Lucy vše proslavených maskáčků. Od hospodyních chelty korálku či punize, které propily. Na Lucy nebyly přijemně vyznamenány.

Vánorec. Pan řídce kolub psal: V Honových na Štědrý den přichází ve dne a někdy i večer kokodlníci. Obecni karim, nonsem a sluka u jiné osoby chodí večer na Štědrý večer od starší ke starší, vytrubuje a říje všechny stříbry. Dáno na Štědrý den kolem mateři hodiny obrazují děti stromy a přitom

volají: „Krušňáky, řestničky, ovazujte se! Zejtra bude mráz, nejdouše-li se ovesnat, posetáme vás, baťu na pravoz, dídel na řež, buďte se cukat jako pes, jako pes.“¹⁴ Rybáře chvíle nesmášla. Lidi pakli housky, koldáč, říšky, bucatičky, z kružnic a krap smažili „černého kubu“. Jedlo se sice něco vosek a vřívka se švestková omáčka. Po Štědrém večerním sborníku a naditoochém dárku se chodilo do kostela na „jítřní“, a zpívaly se koledy.

Na jízdu hod se ito do kostela k Ježulátku a k obědu byvala huta. Na Štěpánka (26.12.) chodily děti koledou a zpívaly: „Koleda, koloda, Štěpánne, co to nesou ve dřívě? Něco, něco koloda, upad jsem s ní na ledov. Při se na mě stehli, koloda mně sňedli.“

Na Štěpánka provádili hospodářskou hůlbatu.

O. Třech králech (6.1.) chodili od stavniče stavění tří králové, chlapi přestojem za krále. Na hlavě měli napnuté vroubkované koruny, ruce šaty bílou dlouhou košili a do výstupek dřevěné žezlo, druhý na hlavě kněžidlo a třetí jaloby u hrncíku na pravice králidlo. Jeden z nich měl sazenou nosičněnovou barvu. Zpívali: „My tři královi jdeme k vám, řeští, zdvihav vinsčejem vám. Štěpán, zbraní, dložka líta, my jsme k vám přišli z daleka. Daleka je cesta moře, velká je mysl noře. Co ty čí emy, co tanč maslu, vyskujoši na naš bratro? Slunce je toho příčina, že je má hlava vopřilena.“

Za kolodu dostávali dárky, hlavně buchty a vajíčka.

Na Tří krále se o kostele svatí omléč, tul a křídla.

Svámen křídou ptali královi, nebo tam horuďář

plodin. Teory oslavu radosti nad i rodou.

Sovětci začínalo díve jít v sobotu a konalo v úterý ráno. „Jdu domů ne potolam se říkávalo, když vás pěkná vakařova poslava očekávala a měla k nám v neděli přijít na národnostem!“ a domácí rápovídali: „Na žádny povolení řečko jít nemí!“ Lucko se však na povolení zatíjelo prase, ale naomím jistěm bylo opět povolené k uzení, kteroužto bylo možno předem dobře vykrmit. Tancování se v neděli a v ponděli po povolení bylo „pěkná hodinka“, kdy tancovali starí i mladí. – Za týden po havelškém bylo „mladé“ povolení, jak jsem uvedl, u Těšnicích.

Jarmark. Dne 5. května 1690 udělil císař Leopold I.

stanikov privilej ke konání dobu výročního slavností svatého Václava s každým pondělí. Privileje této doby doba se stanikov za odškodnění četných škod, ztrát a nechode, jichž měšťané zakusito při časného průchodu celého města včetně obyvatel. Další den výroční lthy vymohly stanikov proštědnicovim chotěšovského městskému pachtmistrovi Paříkovi. Porotení této bylo potvrzeno v r. 1747 císařem Karlem II. a v r. 1785 císařem Josefem II. – Tak stanikovské trhy, známé výročně – čili jarmarky – měly do své minulosti, význam a známost. Počtem lidí pro stanikovské jarmarky byla řada výhod, jako byly kupcké poplatky z města a vzdálka či říčby, možnost vydělávání pro stanikovské hospody, kupce a živnostníky, ale také řada povinností pro měšťanov společenstvo jako třeba tříkrálová zahrádka či armerie, zajištění pošádky, fabrikace městské a ročníků, sklid po jarmáku a j.

A' Hohových' chodili na jarmark do Starého Starákovského jarmarku byl také jejich jarmark. Nejčastěji je zdejší jarmark byl ten podzimní, kdy bylo poseligmí, bylo co naprodaj; byly ledy peníze a bylo už také vícero dětí.

Jarmark, to byla siavnice pro celé okolí a také zdejší trh s rychlým, těžkým zbožím, když bylo možné, bylo co naprodaj; byly výrobky, které měly po svém moží kvality, se „koradalo“, „špízalo“ a naprodaj se graňkou, když se pak uhrádaly večeře při turnování.

Kramáři přijížděli jen den před jarmarkem s okouzlujícími truhly nebo vozky se zbožím a také aby si mohli to koupit, mít místo a měli ještě dost času zboží naložit výhodně. Práv nato spali ve vozech pod plachtami. Byly ráno již všechny vydány s naloženými výrobky. Prodávali obilí, pekary, vlnu, vlnu, brambory měsíčním na uskladnění, zeleninu vydádat, avšak až voda dospěla na dospělé trhy.

Když kramáři ráno pošli své zavazadlo symbolicky kramářskou (praporčík), že se smí prodávat a začíná jarmark. Celé náměstí i místní ulice až do vnitřku bylo obezdíváno boudami, provozem a kramem. Zdejší bylo na místech, na rozech i po zemi. Byli tu kramáři, cestáři, pumíkáři, ševci, krejčí, knedlíci z Kolovré, košíkáři ze Škrchleb, hůbeckáři z Prachatic, kloníkáři a kamčekáři z Domartic, rukávkáři, kloboučníci, čepičkaři, purničáři, pravídláři, hráčkáři, obchodníci s hospodářskými potřebami atd., atd. Prodávaly se tu obrázky, knížky, kalendáře, hřebíčky, různosti. K obřezetem obecninám to byly jenom čeky o mordech, jež především musely být nové, když stáli u míst, výjevy z jiného města nebo obrazec a křížkovou mřížou

a prodávali je s výdejníkem na trávníku větřích městech. Tvaroh
se také prodával, nebo rozdělával se smetanou se maloval na chleb
jen s oči nášel o jiného, tímž byl i "mlázení". Pan řídce u krmnice
uvádí, že se rodně puto kyselé mléko.

-)^x zbytek vložení a nářečí od stolice je učebnicová Princová.

Už jsme si toho o té práci napovídali dost. Náleží však,
že nebyla jen práce, ale že byly i zábavy a radosti při
udělávání různých zvyku a obyčeji o matopurkách, o
ponti a novém, při svátku a o tom si budešme
zpamatovat v následující kapitole.

Zvyky a obyčeje.

Mnohé ze starých zvyku a obyčeji nám opět překrývají -
choval ve své džipsel pan řídce Holub. Vámal si jen
ve všecky miskolemýdlo obich a všechna také dneska.

Hodně si pamatuji i my starty, než co bylo zaznameno ve
skromníku Štrukovské a já to dal dohromady a upsal.

Pojďme coby m rokem, při tom si povíme i o matce, žež
uzdraví mnichy na dobu, ale bývala nečekájí o mato-
purkách, tak ji tam zařadíme. Začneme třeba pouť.

Pouti. Pouti se v Hlubočecích daly od nejvýznamnějších vždy
o několik, t. j. nedělujičí neděli po svátku sv. Václava,
po 15. červnu. Br. Václav je zavěcen protivýkostelík
na hřebce nad Srbicemi. Společně se Srbicemi, dečí"
poutí v Hlubočecích, Dolečovcích a Kose Dvory. Na pouti
k této výslužce dneska chodilo z daleko a mocného s korou-
horčkami. O pouťi se u křtu vždy sloužovala a maz-

ale to byvala ztráta, konečně dobytek jíž se vyzadoval ze žla-
bič, cuchal a začlapoval.

Konec vyzadovaly příkrmní relativní pečivo a také jim v pláć
míre dostávala. Nebrala o tom podložení množí, ^{jen} pamatuji,
jak můj dědeček jim v konzervačku domácí z růdy to nejdří-
sevo, stálk množí ve „šumelíku“ vnes a stálk jim něco
podstívkoval. Když rno kobyly zaváhalo, či galváku
kopytem o štanci, učel se podklád, aby ji „zakrýl“ do
ještě či žlabu). O to dělali vnitřní stávky sedláčků. Větší –
lepší kobyly m, až napodobily na to stálk zekraty.

Pro matata se vařily brambory, řepa, okraje jiné kromě.
Podvinčátkům a selátkům se dávalo mléko. Dřív, jak
jsem všeck, se vařilo pro dobytek v černé kachli a poz-
ději v sence i s touto páčou. Parádky? – byly příští mnichem
podejí. Stálk množí opačně dělali. Když se matatům
kydalo, takže habo vzlácal po doovi pro jídlo dětem.
Krmila se dvůbec, králičí, koláči. Kdo krmil, to m
v každém stavem rozdělovali různě, i na děti došlo.

Prostě muselo být nakrmeno!

Každým mléko se nepodařovalo. Zmrzlinou se na-
mléko, tvaroh, syrotačku a kafelé mléko. Syrovítku
se dávala prasatům, oděrcům mléko (i modřičům)
podvinčátkům učiním pro modři a selátkům po-
vídavem.

Másla se mléčo se kozíčkům sponzadním nebo v mal-
mých trčkách klikat. Smetana pro všechny se sbírala
sběračkou s eucolléto mlékem a smonučidlovala v kam-
niorných hrnčkách k vesele. Odstrádaly jiní do
stavu až za naších dědů a otců.

Káša a rejce od střípcí vykupovali po všech hospodář-